

Изчезналото кипарисче

„Имаше едно време едно малко кипарисче, което бе откраднато. Край.”

„А може ли друга приказка?”

„Разбира се, щом искаш. И тъй, нямаше едно време едно кипарисче...”

Не звучи много хубаво, нали? Но какво да се прави, това е животът. Нещата идват и си отиват или биват изгонени, или биват изкопани и занесени в нечий чужд двор. И не е честно – но няма какво да сторим. Там е работата обаче – има. Има какво да сторим - или какво да не сторим. Защото понякога само трябва да се възхищаваме отдалеч; не случайно Джеймс Крюс казва, че „някои неща е най-добре да си останат прелестно приблизителни” – защото, ако разбираме нещо напълно, ако знаем как е направено, как точно работи, то просто... губи магията си. Както филм, на който сме гледали направата. Или както развенчана светиня.

Защото, виждате ли, светините... Те така „работят” – с вяра, не с разбиране. Това не значи, че не трябва да се взимат на сериозно, нито пък, че трябва сляпо да вярваме в „магията” им (проклета да е природата ни, която поляризира всичко) – просто трябва да им имаме доверие, да ги уважаваме и ценим; свещени са все пак.

Може би тук е моментът да спомена – не смятам, че само официалните светини са такива; всяко добро нещо е. Всяка добра дума, жест от сърце или просто добронамерена мисъл, все са светини – защото носят светлина в живота ни; те са като светлинката в края на тунела, като Сириус над вълните, понесли нанякъде кораб или като слънчев лъч, преминаващ през клоните – посока, мисия, цел.

Каква ли е целта на дарителите, на онези, които (удивително как) постигат изкуството да мислят за другите? Та какво печелят те? Добра карма? „Ха, в някой друг живот.” Така биха казали скептиците – но да даваш, това е сам да отразяваш светлината; и кой не би дал всичко, за да посочи пътя на залутан странник? Често дарителите са анонимни, понякога – не, но почти винаги -- обикновени хора, просто обикновени човешки същества със светлина в душата. Дарителите са звезди – може би донякъде недооценени и губещи се сред мрака на песимистичната реалност, но много и ярки, ярки, ярки и светещи, и насочващи. А и не винаги са сред мрак – та как може, щом са обградени от толкова много други като тях? (Съществуват редките моменти, в които осъзнаваме, че среднощното небе е далеч по-светло от земята под него – не всички виждат реалността песимистично, и невинаги.) А не-дарителите и не-още-дарителите гледат нагоре с възхищение – защото дълбоко в себе си всички копнеем за светлината. Всички.

Дори и крадците.

Крадците също са хора, те просто... не осъзнават, че не можеш да затвориш светлика, да го притежаваш, да е само твой. И заради това опитват, и успяват (временно), и наскърбяват онези, от които са взели светлика, и сами не са щастливи – защото можеш да си щастлив единствено, когато сам отразяваш светлина, когато я даваш и на другите. Тъжно ми е за тях, честно казано. Малко биха им обърнали внимание да им покажат колко е хубаво да даряваш, колко по-хубав е животът така. А не е ли точно това благородството? Да водиш добър, благ живот, и да правиш такъв този на другите наоколо? Защото по дефиниция да си благороден означава да си високонравствен, тоест да не мислиш единствено за работа-храна-забава-сън; да си повече от над-средното-ниво-на-интелигентност примат. Тоест, да светиш.

И пак стигам до тези, които не светят – които „не са благородни“. А те просто не знаят как. Имат нужда от помощ; само дето нито знаят как да попитат за нея, нито че им трябва. Те са като хората от Средновековието, от Тъмните векове – лутащи се, странници, загубени души.

Но загубени, не изгубени. Нищо не е безвъзвратно; което е изгубено, може да се намери; и черната дупка някога е била звезда – и кой знае, някой ден може отново да излъчва светлина.

.... Нямахме едно време едно кипарисче, което не беше откраднато. Край.”
„Предишната ми хареса повече.”

„Наистина? И защо така?”

„Защото имаше кипарисче.”

Наистина имаше кипарисче. Това е важното. (Не можем да променим всички – но можем да опитаме. И да не съжаляваме, ако не стане. И да опитаме пак. И пак. И пак. И все някога ще се получи.)

Боряна Данаилова Трайчева – 10а клас
ПГ „Найден Геров“ – гр. Лом